

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év június hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt *I.r. vádlott és társa* ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 11.B.386/2009/53. számú ítéletét mindkét vádlott tekintetében az alábbiak szerint *változtatja meg*.

Az I. rendű vádlott fegyházbüntetésének tartamát 6 (hat) évre, míg a II. rendű vádlott fegyházbüntetésének tartamát 7 (hét) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az ítélet sorszáma helyesen 52.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlottak által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztések tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárásban az I. rendű vádlott tekintetében felmerült 6.000 (hatezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2010. október 29. napján kelt 11.B.386/2009/52. számú ítéletével az I.r. és a II.r. vádlottak bűnösségét a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett emberölés bűntettének kísérletében állapította meg, melyet mindkét vádlott, mint többszörös visszaeső követett el.

Ezért az I.r. vádlottat 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra, míg a II.r. vádlottat 8 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte megállapítva, hogy az I.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött, illetve a II.r. vádlott által házi őrizetben töltött idő szabadságvesztés büntetésbe

történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen mindkét vádlott és a védőik jelentettek be fellebbezést téves minősítés miatt és enyhítésért.

A II.r. vádlott védője fellebbezését írásban is megindokolta.

Beadványában kifogásolta az elsőfokú bíróság által megállapított minősítést. Álláspontja szerint ugyanis a vádlottaknak semmilyen formában nem terjedt ki a halál okozására a szándékuk, mint következményre, céljuk kizárólag testi sérülés okozása volt. Az intellektusukból és a habitusukból következően a halálos eredmény bekövetkezése még a lehetőség szintjén sem merült fel tudatukban. Kifogásolta a védő ezen túlmenően, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a vádlottak javára szóló enyhítő körülményeket.

Álláspontja szerint az eshetőleges szándékkal történő elkövetés nagyon nagyban közel áll jelen elkövetési módra tekintettel a gondatlan elkövetéshez, amely ténynek azonban a büntetés kiszabása körében feltétlenül meg kellene jelennie. A védői álláspont szerint ezen túlmenően nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni, hogy külső körülménytől függetlenül hagyták abba a sértett a bántalmazását, így a cselekmény kísérleti szakban rekedése is sokkal nagyobb súllyal kerülhetne a vádlottak javára értékelésre.

Utalt ezen túlmenően a védő arra is, hogy a vádlottak nem hagyták sorsukra a sértettet, hanem gépkocsijukkal lényegében hazakísérték, követték őt. Feltétlen szükséges, hogy értékelést nyerjen az a körülmény is, hogy a II.r. vádlott a megbánásának nemcsak szóban adott hangot, hanem azóta ténylegesen anyagilag is kárpótolta a sértettet, aki írásban is kijelentette, hogy a vádlottaknak megbocsátott és a velük szemben kiszabott büntetés enyhítését is kérte.

A közel három éves időmúlás, továbbmenően pedig a sértetti közrehatás ugyancsak a II.r. vádlottra javára szóló nyomatékos enyhítő körülmény, csakúgy, mint a négy kiskorú gyermekes állapota. A védelem kiemelte azt is, hogy az elmúlt időszakban a II.r. vádlott egészségi állapota jelentősen romlott, nemrég nála hepatitis C fertőzést állapítottak meg, amelynek az értékelésére ugyancsak sor kell, hogy kerüljön.

Mindezen nagyszámú és jelentős súlyú enyhítő körülményre tekintettel a védő álláspontja szerint a II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés jelentős enyhítése indokolt.

A másodfokú eljárás során tartott nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést továbbra is fenntartotta, elsődlegesen a cselekmény téves minősítése, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése végett.

Kiemelte, hogy a sértett és a vádlottak között már eleve elmérgesedett családi viszony volt, amely alapul szolgált a cselekmény elkövetéséhez. Hangsúlyozta, hogy a cselekmény indítéka a vádlottak részéről nem a testi sértés okozása volt, hanem céljuk kizárólag beszélgetés, vagyis a közöttük meglévő konfliktus szóbeli elrendezése volt.

Hangsúlyozta azt is, hogy értékelni kell az I.r. vádlott részbeni beismerését, valamint a tényleges cselekvőségét. Az I.r. vádlott ugyanis általa is elismerten a kővel történő ablakbetörés tényét, valamint egy lökés tényét ismerte el, nem vitatva azt, hogy e lökéstől a sértett elesett. Ugyanakkor nem nyert cáfolatot az eljárás során az az előadása sem, hogy ő mindvégig csitította a II.r. vádlottat és próbálta őt arra rávenni, hogy a sértett bántalmazását hagyja abba. Kifogásolta a védő, hogy az eljárás során lényegében nem lehetett pontosan tisztázni, hogy a sértett sérüléseit valóban mivel okozták, kővel, viperával, vagy pedig a helyszínen talált vascsővel.

A védő álláspontja szerint a vádlottak tudattartamára figyelemmel semmiképpen nem helytálló az emberölés büntetvényének kísérleteként történő minősítés, helyette az életveszélyt okozó testi sértést kell megállapítani. Az érvelése szerint a vádlottak szándéka a testi sértés okozására irányult, az eredmény tekintetében azonban kizárólag a gondatlanságuk állapítható meg.

Kiemelte, hogy az I.r. vádlott javára kell értékelni két kiskorú gyermekes családi állapotát, a jelentős időmúlást, azt a körülményt, hogy csak egyszer lökte meg a sértettet, egyébként a sértett bántalmazásában tevőlegesen nem vett részt, ugyanakkor mindvégig csitította, csillapította a II.r. vádlottat. További jelentős enyhítő körülményként kell figyelembe venni ezen túlmenően a sértett írásban tett és a bíróság rendelkezésre bocsátott megbocsátó levelét, melyben a kiszabott büntetés enyhítését is kéri.

Az I.r. vádlott a nyilvános ülésen előadta, hogy ő is beadvánnyal fordult az ítélőtáblához, amelyben a cselekmény jogi minősítését kifogásolta. Ezt az indítványát továbbra is fenntartja és egyebekben csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen az írásban megindokolt fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. A beadványban felsorolt enyhítő körülményeken túlmenően indítványozta annak figyelembe vételét is, hogy a védenca a bv. intézetben kifogástalan magatartást tanúsít. Előadta, hogy a fellebbezés írásbeli indokolása óta eltelt idő alatt a II.r. vádlott édesanyja 130.000 Ft-ot fizetett a sértettnek, aki azt kártérítésként elfogadta és többek között ez indította a megbocsátó levél megírására is.

Kiemelte, hogy a II.r. vádlott folyamatosan fenyegetve volt a sértett által, több esetben került sor a II.r. vádlott tetteleges bántalmazására is, amely feltétlenül értékelendő körülmény a II.r. vádlott cselekvőségének a megítélésékor. Hangsúlyozta, hogy a II.r. vádlott szándéka nem irányult a sértett megölésére, amit az is alátámaszt, hogy a bántalmazást követően nem hagyták sorsára a sértettet, hanem gépkocsival hazáig kísérték őt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.364/2009/14. számú átiratában a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak tartotta és indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla azokat utasítsa el.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, azonban a tényállás a sértett sérülései tekintetében mindenképpen

kiegészítésre szorul a tárgyalási szakban adott kiegészítő orvos-szakértői vélemény alapján. Eszerint a jobb halántéktáji sérülés életveszélyes állapotot eredményezett azért, mert annak kapcsán többek között agynyomás fokozódás is létrejött. Amennyiben az agynyomás csökkentést célzó intenzív gyógykezelés elmaradt volna, úgy agytörzsi beékelődés, majd következményes agybénulás által feltétlenül bekövetkezett volna a sértett halála. Erre figyelemmel iratellenesnek tartotta az elsőfokú ítélet 6. oldal első bekezdésében azt a megállapítást, amely szerint a halálos eredmény elmaradása kizárólag a véletlenül múlt, ezzel szemben valójában azt kell rögzíteni, hogy a halálos eredmény az idejében elvégzett orvosi kezelésnek volt köszönhető.

A Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint ki kell egészíteni a tényállást azzal is, hogy a jobb halántékát a sértettnek kifejezetten nagy, a fejtetőt és a nyakszirtet pedig közepesnél nem nagyobb erőbehatás érte. Valamennyi fejsérülés tekintetében pedig megállapítható, hogy az keletkezhetett viperával történő ütésektől. A tényállás ekkénti korrigálásán túlmenően a Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelő kötelezettségének és az indokolási kötelezettségének is eleget tett, részletesen magyarázatát adta annak, hogy mely ténymegállapítását, mely bizonyítékokra alapította, illetve, hogy mely bizonyítékokat nem fogadott el és, hogy miért.

Ennek alapján a megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. E tekintetben ugyanis a támadott testtájékot, a használt eszközt, az erőbehatás mértékét és annak következményeit kell figyelembe venni, amelyeket összességében értékelve az állapítható meg, hogy enyhébb minősítés szóba sem jöhet.

Mindezek alapján az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta a tényállás kiegészítése mellett.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések részben - az enyhítés tekintetében - alaposnak bizonyultak.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlottak és a védők fellebbezése folytán megtámadott ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül az azt megelőző eljárással együtt.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, a tanúként meghallgatott hozzátartozók vallomását is törvényesen értékelte bizonyítékként, hiszen e hozzátartozók az eljárás során nem éltek a mentességi jogukkal.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából fontos bizonyítékokat teljeskörűen feltárta, azokat értékelte, ütköztette egymással, és ennek alapján állapította meg a tényállást.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozottnak tekinthető, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibákból és

hiányosságoktól, azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint a tényállás kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

A II.r. vádlott személyi körülményeit a Fővárosi Ítéltábla kiegészíti azzal, hogy a II.r. vádlott élettársi kapcsolata időközben megszakadt, így jelenleg két kiskorú gyermek eltartására lenne köteles.

Kiegészítendő a tényállás azzal is, hogy a II.r. vádlottnál hepatitis C fertőzés diagnosztizálására került sor.

Az I.r. vádlott előéletére vonatkozóan az elsőfokú ítéletben rögzített adatokat a Fővárosi Ítéltábla a következőkkel egészíti ki:

A 3. oldal 2. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az I.r. vádlott a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 3.B.IV.267/1999. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztésből 2002. április 7. napján szabadult feltételes kedvezménnyel, míg a büntetést teljes egészében 2002. november 22. napján töltötte volna ki.

Ugyancsak kiegészíti e vádlott tekintetében az előéletre vonatkozó adatokat azzal is, hogy a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2006. szeptember 11. napján jogerőre emelkedett 4.B.IV.751/2006/12. számú ítélettel elbírált cselekményt az I.r. vádlott 2005. március 25. napján követte el (erkölcsi bizonyítvány adatai).

Az elsőfokú ítélet 4. oldalán a II.r. vádlott előéletére vonatkozóan a felsorolást azzal egészíti ki, hogy a II. r. vádlottat a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2006. szeptember 11. napján jogerőre emelkedett 4.B.IV.751/2006/17. számú ítéletével kábítószerrel visszaélés büntette miatt, mint visszaesőt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú ítélet 5. oldalának 5. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlottak a sértett jobb halántékát nagy-, míg a fejtetőt és a nyakszirtet közepes erővel ütötték meg a náluk lévő viperával (kiegészítő orvos-szakértői vélemény adatai).

Az 5. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a jobb halántéktáji sérülés kapcsán többek között agynyomás fokozódás is létrejött. Amennyiben az agynyomás-csökkentést célzó intenzív gyógykezelés elmaradt volna, akkor agytörzsi beékelődés, majd következményes agybénulás által feltétlenül bekövetkezett volna a sértett halála (kiegészítő orvos-szakértői vélemény adatai).

Az elsőfokú ítélet 6. oldal első bekezdését akként pontosítja, hogy a halálos eredmény elmaradása nem a véletlenül, hanem az idejében elvégzett orvosi kezelésen múltott (igazságügyi orvos-szakértői vélemény 41. sorszám alatt).

Az elsőfokú ítélet 6. oldalát azzal az utolsó bekezdéssel egészíti ki, hogy meg nem cáfoltan a II.r. vádlott a sértett részére 130.000 Ft kárpótlást fizetett ki ténylegesen.

Az ekként pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott, a vádlottak tagadásával szembenálló részében és a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felmentést célzó felmentések lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, amely azonban megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem foghat helyt.

A bizonyítékokat értékelő tevékenységet vizsgálva megállapította az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság kellő részletességgel, alapossággal és meggyőzően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, illetve melyeket és miért vetett el.

Részletesen elemezte az egymásnak és az önmaguknak is ellentmondó vádlotti vallomásokat, ugyanakkor irathűen rögzítette, hogy az I.r. és a II.r. vádlott miként követte el a cselekményt, e körben pontosan rögzítette a vádlottak szerepét, és helytállóan utalt arra, hogy ezekre a körülményekre vonatkozóan a vádlottak az eljárás különböző szakaszaiban eltérő nyilatkozatokat tettek.

Helytállóan rögzítette azt is, hogy nem csak ezek az ellentmondó nyilatkozatok kérdőjelezték meg a vádlottak előadásának valóságtartalmát, hanem alapvetően és egyértelműen kizárta annak elfogadhatóságát az igazságügyi orvos-szakértői vélemény, valamint a tárgyaláson tett kiegészítő orvos-szakértői vélemény is.

Mindezek alapján egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy a vádlottak védekezése nem elfogadható arra vonatkozóan, hogy a sértett a fejsérüléseit a gépjármű ajtókeretének, illetve a járdaszegélynek történő ütdésakor, illetve a vállára mért, de e helyről felfelé csúszó ütdéstől szerezte volna.

Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a sértett az eljárás során az esemény releváns körülményeire vonatkozóan végig következetesen és azonosan nyilatkozott. Mindig csak arról számolt be, amit megtapasztalt és csak arra vonatkozóan tett terhelő vallomást a két vádlottra, amiben egyértelműen és határozottan biztos volt. Így például nem állította, hogy a gépkocsiból az I.r. vádlott húzta ki, szemben a II.r. vádlottnak a szembesítéskor tett vallomásával.

Nyilatkozatait a természettudományos alapokon nyugvó objektív igazságügyi orvos-szakértői vélemény minden tekintetben alátámasztotta. Nem csak a sérülések keletkezési mechanizmusát, hanem a használt eszközt (vipera), az ütdések erejét és azok következményeit illetően is.

A sértetti előadást erősítette továbbá az I.r. vádlott mobil telefonjának cellainformációja, tanú1. és tanú2. tanúk vallomása, valamint az a tény is, hogy a rendőrségtől egy női hang kért segítséget.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta a két vádlott terhére a cselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján okszerűen vont következtetést az I.r. és a II.r. vádlottak bűnösségére és a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

A vádlottak szándéka eredendően kétségtelenül testi sértés okozására irányult. Ugyanakkor a támadók számából (5 fő) a vádlottak részéről a sértett fejére viperával mért nagy és közepes erejű ütések tényéből, a bántalmazás kitartó voltából egyértelműen arra lehet következtetni, hogy a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét a tudatuk mindenképpen át kellett, hogy fogja. Az is helytállóan került rögzítésre az elsőfokú bíróság által, hogy e lehetőség bekövetkezése iránt a vádlottak az eljárás során mindvégig közömbösek maradtak, vagyis a cselekményt eshetőlegesen szándékkal követték el.

A büntetés kiszabása körében irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság felsorolta, azok azonban az enyhítő körülmények tekintetében jelentős kiegészítésre szorulnak a következők szerint:

További igen nyomatékos enyhítő körülményként kell figyelembe venni a jelentős időmúlást, a II.r. vádlott tekintetében az igazolt betegségét, azt a körülményt, hogy ugyancsak a II.r. vádlott az eljárás során 130.000 Ft kártérítést fizetett a sértettnek. További enyhítő körülményként kell értékelni nagy nyomatékkal azt a tényt is, hogy a sértett több esetben bántalmazta a II.r. vádlottat, amely miatt vele szemben eljárás is indult. E cselekmények elkövetési ideje 2007. novembere volt.

Rögzíthető az is, hogy a sértett ellen egy 2007. december 15. napján elkövetett cselekmény miatt is nyomozást folytatott a Budapesti VIII. kerületi Rendőrkapitányság, amely összességében a II.r. vádlott tekintetében igazolja a konfliktushelyzetet, és némiképp magyarázza a cselekmény indítékát is.

További enyhítő körülményként kellett még figyelembe venni a sértettnek a bírósághoz írásban eljuttatott megbocsátó nyilatkozatát is.

Az enyhítő körülmények igen nagy számára és súlyára is tekintettel a Fővárosi Ítéltábla lehetőséget látott a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés jelentősebb enyhítésére a két vádlott közötti belső arányosítás követelményeinek érintetlenül hagyása mellett. Ezért a velük szemben kiszabott fegyházbüntetést egy-egy évvel csökkentette.

Összességében a fenti körülményekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a fentiek szerint részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a vádlotti és védői fellebbezések részben eredményre vezettek, ezért a bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. év június hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 11.B.386/2009/52. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.377/2010/14. számú ítéletében írt változtatással mindkét vádlott tekintetében 2011. év június hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év június hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő